

Carta de la Pau dirigida a l'ONU

Aquesta carta no és fruit de cap ideologia.

Es basa només en evidències.

Signar aquesta Carta no comporta cap vinculació ni compromís amb els promotors d'aquesta. Tant de bo, en canvi, que els que hi sintonitzin promoguin, pel seu compte, realitzacions concretes per la pau, a la llum d'aquestes evidències.

Amics, amigues,

Gairebé tots desitgem, des del més profund del nostre ésser, la pau. Malgrat tot, són ben palesos els tràgics i continus trencaments de la pau entre els diferents pobles del món. No és gens fàcil la tasca de buscar solucions adients per assolir-la. Hi ha molts obstacles.

Aquesta Carta de la Pau voldria assenyalar alguns principis que puguin ajudar a superar aquests obstacles i oferir, alhora, uns fonaments, sobre els quals construir més sòlidament la pau.

I.- Els contemporanis no tenim cap culpa dels mals que han passat en la Història, per la senzilla raó que no existíem.

II.- ¿Per què, doncs, hem de tenir i alimentar ressentiments els uns contra els altres, si no tenim cap responsabilitat del que va passar en la Història?

III.- Eliminats aquests ressentiments absurds, ¿per què no ser amics, i poder treballar així junts per construir globalment un món més solidari i més gratificant per als nostres fills i per a nosaltres mateixos?

IV.- És fructuós conèixer la Història el més possible. Veiem, però que no podem fer-la tornar enrere. Veiem també que, si la Història hagués estat diferent, millor o pitjor, el que s'ha esdevingut hauria estat diferent. S'haurien produït al llarg del temps uns altres encontres, uns altres enllaços; haurien nascut unes altres persones, però nosaltres no. Cap dels qui avui tenim el tresor d'existir no existiria. Això no vol insinuar pas que els mals ocasionats pels nostres avantpassats no fossin mals reals. Els censurem, els repudiem i no els hem de voler repetir. La sorpresa d'existir facilitarà que els presents ens esforcem amb alegria per arreglar les conseqüències actuals dels mals anteriors a nosaltres.

V.- Els éssers humans, pel sol fet d'existir -havent pogut no existir-, tenim una relació fonamental: ser germans en l'existència. Si no existíssim, ni tan sols podríem ser germans consanguinis de ningú. Adonar-se d'aquesta germanor primordial en l'existència, ens farà més fàcilment solidaris en obrir-nos a la societat.

VI.- En organitzar a l'actualitat les noves estructures socials que es consideren oportunes per construir una societat més ferma i en pau, és arriscat, molts cops, basar-les sobre unes altres

d'antigues, tot i que en el seu moment les veiessin adients. És més sòlid fonamentar les noves estructures sobre unitats geogràfiques humanes. Evitant, tanmateix, el risc que es tanquin en si mateixes, ja que això aboca, gairebé sempre, en desavinences de tota mena i fins i tot en guerres.

VII.- L'ésser humà és lliure, intel·ligent i capaç d'estimar. L'amor no es pot obligar ni imposar; tampoc no pot existir a cegues sinó amb lucidesa. Sorgeix lliurement i clarament o no és autèntic. Sempre que coartem la llibertat d'alguna persona o li impedim la saviesa, estarem impedint que ens pugui estimar. Per tant, defensar, afavorir, desenvolupar la llibertat genuïna dels individus que entranya en si mateixa una dimensió social corresponsable així com la seva saviesa, és propiciar l'estima cordial entre les persones, i, per tant, poder així construir millor la pau.

VIII.- Els representants actuals de les institucions que han perdurat en la Història, no són responsables del que va succeir en el passat, ja que ells no existien. Tanmateix, per afavorir la pau, aquests representants han de lamentar públicament, quan sigui prudent, els mals i les injustícies que es van cometre per part d'aquelles institucions al llarg de la història. Igualment, han de rescabalar, institucionalment, fins on sigui possible, els danys que van ocasionar.

IX.- Els progenitors són responsables d'haver donat l'existència a uns altres éssers. Per tant, amb la col·laboració solidària de la societat, han de propiciar als fills, fins a la seva mort (especialment als discapacitats psíquics o als de voluntat feble), els mitjans i suports suficients principalment, deixar-los en herència un món més en pau perquè desenvolupin la seva vida amb dignitat humana, ja que els fills no han demanat existir.

D'altra banda, els joves tenen dret a ser motivats i entusiasmats en l'alegria d'existir, per l'exemple dels seus pares, la seva família i la societat. Igualment, per treballar aprofundint en les tècniques i ciències, amb la finalitat que ells puguin, alhora, col·laborar per tal d'assolir un món més en pau.

Igualment, és evident que no es podrà construir globalment la pau mentre al si de la societat i fins i tot dins les famílies, hi hagi menyspreu envers més de la meitat dels seus integrants: dones, infants, ancians i grups marginats. Per contra, el reconeixement i respecte de la seva dignitat i dels seus drets afavorirà arribar a la pau.

X.- Un nombre creixent de països reconeixen actualment que, tots tenim el dret de pensar, d'expressar-nos i d'agrupar-nos lliurement, respectant sempre la dignitat i els drets dels altres. De la mateixa manera, però, cada ésser humà té el dret de poder viure la seva vida en aquest món d'una manera coherent amb allò que pensa sincerament.

Les democràcies, doncs, han de fer un salt qualitatiu per tal de defensar, i propiciar també, que tota persona pugui viure d'acord amb la seva consciència, sense atemptar mai -no cal dir-ho- contra la llibertat de ningú ni provocar dany als altres, ni a un mateix.

Sense ressentiments, des de la llibertat, les evidències i l'amistat, es pot construir la pau.

Gràcies, amics i amigues...

Postdata:

És tasca dels governants concentrar les seves mires al bé dels contemporanis, atès que ja existeixen i tenen dret a viure la seva vida amb dignitat humana, sense que el bé dels presents hipotequi l'equilibri ecològic del futur.

Si una nació, gràcies als seus polítics, va cada vegada millor, les relacions entre els ciutadans actuals es desenvoluparan d'una manera suau i gratificant, i naixeran uns fills, els quals podran alegrar-se que el país hagi anat progressant, ja que gràcies a això s'hauran donat les condicions precises per als encontres dels adults que van possibilitar l'existir d'aquests fills. Si algunes nacions, en canvi, estan no tan ben governades, les relacions interpersonals dels adults que ara hi viuen es desenvoluparan d'una altra manera, més difícil; d'aquí, altres encontres, relacions, etc. i naixeran uns altres éssers, diferents dels que haurien nascut si la nació hagués anat millor. Els que hauran nascut en aquestes altres circumstàncies, podran alegrar-se igualment que les coses no hagin anat tan bé en els seus països ja que, si no, ells precisament no haurien estat engendrats. És clar que aquests ciutadans nous s'hauran d'esforçar per millorar la situació quan siguin grans.

És evident, doncs, que a qualsevol país, els ciutadans de demà, siguin qui siguin -si estan contents d'existir-, s'alegraran sempre d'allò que els governants respectius d'avui hagin fet -bé o malament- ja que, gràcies a allò, ells hauran existit. Per tant, el bé dels contemporanis és l'objectiu més important dels governants.

1996 © UNIVERSITAS ALBERTIANA